

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 19, 2018

Nummer 19, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:1979](#) 08-05-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:4243](#) 03-05-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:4238](#) 03-05-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:4033](#) 26-04-2018

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:3666](#) 02-03-2018

RECHTSPRAAK

Voortzetting ondertoezichtstelling die voor een half jaar was uitgesproken met nog een half jaar? Hof vernietigt beschikking rechtbank, omdat er geen concrete ontwikkelingsdreiging is. Bovendien is de ondertoezichtstelling niet effectief gebleken. Ouders strijden weliswaar en de moeder kampt met psychiatrische problematiek, maar met de kinderen van 15 en 17 jaar gaat het goed. Zij verzetten zich tegen de ondertoezichtstelling.

Bij beschikking van 15 juni 2017 zijn de kinderen onder toezicht gesteld van 19 juni 2017 tot 19 december 2017. Voor de overige termijn is het verzoek aangehouden. Bij beschikking van 18 december 2017 is de ondertoezichtstelling verlengd tot 19 juni 2018. De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) had verlenging voor een jaar gevraagd.

De vader, bij wie de kinderen verblijven, verzet zich tegen de verlenging van de ondertoezichtstelling. Het gaat goed met de kinderen, zij ontwikkelen zich leeftijdsadequaat en gaan naar school. Zij hebben rust en stabiliteit gevonden sinds zij bij de vader wonen. Zij willen niet gedwongen worden tot verplichte hulpverlening, gesprekken of therapie. De vader betwist dat de kinderen klem zitten en dat zij zich in een loyaliteitsconflict tussen de ouders zouden bevinden.

De Raad heeft ter zitting verklaard dat op nogal wat punten getwijfeld kan worden aan de zin van de ondertoezichtstelling. De gecertificeerde instelling (GI) ziet binnen het kader van de ondertoezichtstelling geen taak meer voor zichzelf weggelegd.

Het hof overweegt als volgt. Het ingrijpende karakter van de ondertoezichtstelling brengt mee dat een ernstige bedreiging als bedoeld in artikel 1:255 lid 1 BW eerst valt aan te nemen wanneer in de actuele situatie van het kind concrete en niet mis te verstane aanwijzingen voor die bedreiging aan de dag treden. De enkele mogelijkheid van een bedreiging voor de ontwikkeling van het kind biedt onvoldoende basis voor de toepassing van de maatregel van ondertoezichtstelling. Een ondertoezichtstelling is een laatste, uiterste, middel en de ontwikkelingsbedreiging dient op basis van de stukken en hetgeen tijdens de mondelinge

behandeling naar voren komt voldoende concreet te worden gemaakt.

Uit de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting is het hof gebleken dat de minderjarigen een zeer turbulente tijd hebben doorgemaakt. Zij hebben te kampen met een moeder die bekend is met ernstige psychiatrische problematiek. Verder is door de jaren heen – na een conflictueuze echtscheiding – de onderlinge verstandhouding en de communicatie tussen de ouders ernstig verstoord geraakt. Dit alles ging in 2017 bovendien gepaard met een verhuizing van de kinderen naar hun vader nadat de kinderen voorheen altijd hun hoofdverblijfplaats bij de moeder in een andere woonplaats hadden.

Ondanks deze ingrijpende gebeurtenissen waarmee de kinderen zijn – en thans nog worden – geconfronteerd, lijken de kinderen zich op dit moment goed te ontwikkelen en hebben zij geen gedragsproblemen.

Onder de huidige omstandigheden beschouwt het hof een ondertoezichtstelling als een te vergaand middel dat bovendien bij deze kinderen zijn doel voorbijstreeft, nu beide kinderen – thans 17 en 15 jaar oud – zich immers verzetten tegen de ondertoezichtstelling. Het hof overweegt tot slot dat de ondertoezichtstelling de afgelopen periode niet heeft kunnen bijdragen aan een oplossing van de ernstige communicatieproblemen en het gebrek aan vertrouwen in elkaar tussen de ouders onderling. Ook op dit punt is de ondertoezichtstelling onvoldoende effectief gebleken. Het hof vernietigt de bestreden beschikking en beëindigt de ondertoezichtstelling.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 08-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:1979

Zaaknummer: 200.232.297_01

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Echtscheidingsconvenant zonder niet-wijzigingsbeding. Verlies van inkomen door de man niet herstelbaar en niet verwijtbaar. Lagere alimentatie dan door de rechtbank vastgesteld. Vrouw wordt verplicht tot terugbetaling, gelet op het vermogen dat zij heeft.

In het echtscheidingsconvenant van september 2015 is overeengekomen dat de man een partneralimentatie van € 3.500 bruto per maand zal betalen. Er is geen niet-wijzigingsbeding overeengekomen. De overeengekomen bijdrage kan dan gewijzigd worden wegens wijziging van de aan de overeenkomst ten grondslag liggende omstandigheden.

Het geschil in hoger beroep spitst zich in het bijzonder toe op de draagkracht van de man. De vrouw stelt dat het inkomensverlies dat de man heeft geleden voor rekening en risico van de man dient te blijven. De in het convenant overeengekomen partneralimentatie was gebaseerd op een bruto-inkomen van de man van € 63.000 per jaar en een dividenduitkering van € 34.000 per jaar. De man is na verkoop van zijn aandelen aan zijn toenmalige zakenpartner voor zichzelf begonnen en heeft zijn salaris teruggebracht tot € 25.200 per jaar. Dat is toegestaan door de fiscus. De man stelt dat de uitkoop nodig was om aan zijn financiële verplichtingen jegens zijn ex-vrouw te kunnen voldoen en omdat de man en zijn toenmalige zakenpartner gebrouilleerd zijn geraakt.

Naar het oordeel van het hof is in het onderhavige geval voldoende gebleken dat het inkomensverlies bij de man niet voor herstel vatbaar is en heeft de man voldoende onderbouwd dat hem ter zake van het inkomensverlies niet een zodanig verwijt kan worden gemaakt dat het voor zijn rekening en risico dient te blijven. Niet betwist is in dit verband dat de man uit hoofde van de afspraken in het convenant betreffende de partneralimentatie en de vermogensrechtelijke afwikkeling van het huwelijk, waaronder mede begrepen de verdeling van de waarde van de aandelen in de besloten vennootschap, aanzienlijke bedragen aan de vrouw heeft moeten voldoen (in totaal ongeveer € 100.000). Dat de man gebrouilleerd is geraakt met zijn zakenpartner en de man niet de financiering rond kon krijgen om zelf de aandelen over te nemen, is naar het oordeel van het hof door de vrouw onvoldoende betwist.

Gelet op de aard van de bedrijfsactiviteiten van de man, waaronder de in- en verkoop van metaalwaar, komt het het hof voorts aannemelijk voor dat de man de resterende middelen moet en heeft moeten aanwenden om voorraad in te kunnen kopen en aldus zijn bedrijfsactiviteiten te kunnen ontplooiën. Het hof gaat uit van het inkomen als door de man gesteld. Het hof komt uit op een draagkracht voor partneralimentatie van € 623 bruto per maand.

Als gevolg van deze uitkomst heeft de man achteraf gezien te veel partneralimentatie aan de vrouw betaald in de periode hier van belang (vanaf 1 januari 2017). Door de rechtbank is de partneralimentatie immers bepaald op € 1.160 bruto per maand met ingang van 1 januari 2017 en het hof zal deze bepalen op € 623 bruto per maand. De man heeft verzocht te bepalen dat de te veel betaalde alimentatie aan hem moet worden terugbetaald. Er is geen achterstand. De vrouw heeft verder verklaard over een vermogen van ongeveer € 30.000 te beschikken. Gelet op de beschikbare gegevens ziet het hof onvoldoende reden aan te nemen dat terugbetaling van het te veel betaalde bedrag aan partneralimentatie leidt tot rechtens onaanvaardbare gevolgen voor de vrouw, zodat het hof dit verzoek zal toewijzen. Het hof raadt partijen aan hierover zo nodig in overleg te treden en een betalingsregeling te treffen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:4238

Zaaknummer: 200.218.784/01

RECHTSPRAAK

Schriftelijke aanwijzing over omgang. E-mailbericht van de gecertificeerde instelling (GI) geldt als besluit. De GI hoeft in een spoedsituatie de moeder voorafgaand aan een schriftelijke aanwijzing niet te horen. Schriftelijke aanwijzing is voldoende zorgvuldig tot stand gekomen en toereikend gemotiveerd.

De moeder verzoekt het hof de beschikking in eerste aanleg te vernietigen voor zover daarbij haar verzoek tot vervallenverklaring van de schriftelijke aanwijzing van 29 november 2017 is afgewezen en dit verzoek alsnog toe te wijzen. De gecertificeerde instelling (GI) voert verweer.

In geschil is allereerst de vraag of het e-mailbericht van de GI van 29 november 2017 geldt als een besluit in de zin van artikel 1:3 Algemene wet bestuursrecht (Awb). Het hof beantwoordt, anders dan de rechtbank, deze vraag bevestigend. Het betreft een schriftelijk bericht dat afkomstig is van een bestuursorgaan (GI). Het bericht van de GI betreft een beslissing gericht op een gerechtsgeschiedenis. Bij dit e-mailbericht heeft de GI immers aan de moeder bericht dat de omgangsmomenten tussen de moeder en de minderjarige bij de pleegmoeder thuis per direct en tot nader order worden opgeschort. Het betreft dus een maatregel waardoor feitelijk de tweewekelijkse contactmomenten tussen de moeder en haar zoon per direct zijn stopgezet. Dat deze schriftelijke beslissing is verstuurd in de vorm van een e-mailbericht en bedoeld is als een tijdelijke maatregel maakt vorenstaand oordeel niet anders.

Vervolgens is in geschil de vraag of de schriftelijke aanwijzing voldoet aan de voorwaarden (van totstandkoming) die daaraan gesteld worden in de Awb. De moeder stelt zich in dit kader op het standpunt dat zij ten onrechte niet in de gelegenheid is gesteld vooraf haar zienswijze kenbaar te maken en de beslissing onvoldoende is gemotiveerd.

Uit het e-mailbericht en de daarbij gevoegde brief van pleegzorg van 28 november 2017 blijkt dat er sprake was van een spoedsituatie, waarbij mogelijk ook de veiligheid van de minderjarige (en de overige betrokkenen) in het geding was. Deze spoedsituatie vereiste een onmiddellijk ingrijpen, omdat de moeder de minderjarige twee keer per week, met instemming en onder begeleiding van de pleegmoeder, bij de pleegmoeder thuis bezocht en

deze bezoeken geen doorgang meer konden vinden. Immers, vlak voorafgaand aan de schriftelijke aanwijzing heeft de pleegmoeder aan de GI (via pleegzorg) kenbaar gemaakt dat de moeder niet meer welkom is bij haar thuis. Dit gegeven maakte dat een onmiddellijke (tijdelijke) maatregel noodzakelijk was. De pleegmoeder kan namelijk niet gedwongen worden om de moeder ten behoeve van een bezoek aan de minderjarige bij haar thuis te ontvangen. Ook kan zij niet gedwongen worden om de bezoeken van moeder aan de minderjarige te begeleiden. Daarnaast was het ook anderszins in het belang van de minderjarige noodzakelijk om per direct de contacten met de moeder (tijdelijk) op te schorten. Gebleken is dat (vlak voorafgaand aan de schriftelijke aanwijzing) de pleegmoeder de GI (via pleegzorg) heeft bericht dat zij vermoedde dat de moeder tijdens dat bezoek onder invloed was van drugs, zij de moeder heeft geconfronteerd met haar vermoeden en de moeder haar heeft bevestigd dat sprake was van drugsgebruik tijdens of vlak voorafgaand aan het bezoek bij de pleegmoeder thuis op 20 november 2017. Gelet op het feit dat de moeder een drugsverleden kent, is het begrijpelijk dat deze mededeling de GI reden gaf tot zorg en ingrijpen. Temeer nu de pleegmoeder al jarenlang de contacten tussen de moeder en de minderjarige bij haar thuis begeleidde. De geboden spoed stond eraan in de weg om de moeder voorafgaand aan de schriftelijke aanwijzing van 29 november 2017 in de gelegenheid te stellen haar zienswijze kenbaar te maken. Echter, anders dan de moeder stelt, is de GI in een dergelijke spoedsituatie in beginsel niet gehouden om de moeder vooraf te horen. Het hof verwijst daarvoor naar het bepaalde in artikel 4:11 Awb. Hoewel het horen van de moeder dus niet noodzakelijk was, blijkt uit de stukken dat de GI wel geprobeerd heeft om de ontstane situatie met de moeder te bespreken door haar uit te nodigen voor een gesprek. De moeder heeft zich echter om haar moverende redenen afgemeld voor dat gesprek. De GI heeft gelet op de ontstane situatie dan ook voldoende zorgvuldig gehandeld.

De schriftelijke aanwijzing is ook toereikend gemotiveerd. Uit de inhoud van het e-mailbericht en de bijbehorende bijlage blijkt voldoende op grond van welke feiten en omstandigheden de GI tot haar beslissing is gekomen. Het hof is aldus van oordeel dat de schriftelijke aanwijzing voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen en toereikend is gemotiveerd, waarbij de betrokken belangen voldoende tegen elkaar zijn afgewogen. Nu ook niet is gebleken dat vervallenverklaring van de aanwijzing in het belang van de minderjarige is, heeft het hof – op andere gronden dan de rechtbank – het verzoek van de moeder tot vervallenverklaring van de schriftelijke aanwijzing van 29 november 2017 afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:4243

Zaaknummer: 200.233.980/01

RECHTSPRAAK

Bewind. Verzoek tot vervanging bewindvoerder. Kantonrechter heft ambtshalve het bewind op zonder mondelinge behandeling van het verzoek. Dat mag niet. Hof stelt opnieuw het bewind in en benoemt de verzochte bewindvoerder.

Bij beschikking van 12 maart 2012 is een bewind in de zin van artikel 1:431 BW ingesteld over alle goederen van verzoeker. Verzoeker heeft de rechtbank in augustus 2017 verzocht om de voormalige bewindvoerder te ontslaan en een ander (X) als bewindvoerder te benoemen.

Het hof overweegt als volgt. Het hof constateert dat de kantonrechter het bewind over de goederen en gelden die (zullen) toebehoren aan verzoeker ambtshalve heeft opgeheven. De kantonrechter heeft daarbij overwogen dat uit de Basisregistratie Personen is gebleken dat verzoeker is geëmigreerd. Ook als vast zou komen te staan dat de gronden van het bewind nog bestaan, is het volgens de kantonrechter voor de bewindvoerder onmogelijk geworden om zijn taak uit te oefenen, zodat voortzetting van het bewind niet zinvol meer is.

Het hof is van oordeel dat de kantonrechter zich er onvoldoende van heeft vergewist dat voortzetting van het bewind niet zinvol meer was. Het hof neemt daartoe in aanmerking dat er blijkens de brief van 12 februari 2018 van de griffier van de Rechtbank Noord-Nederland geen mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden. Dat is in strijd met de door het Landelijk Overleg Vakinhoud Civiel en Kanton (LOVCK) vastgestelde Aanbevelingen meerderjarigebewind. Onder G1 van deze aanbevelingen is bepaald dat de bewindvoerder, de betrokkene en belanghebbenden op het verzoek tot opheffing worden gehoord. Hoewel in casu geen sprake is geweest van een verzoek tot opheffing, maar van een ambtshalve opheffing, is het hof van oordeel dat ook bij een voornemen van de kantonrechter om het bewind ambtshalve op te heffen de hiervoor genoemde personen dienen te worden gehoord. Aannemelijk is dat als een mondelinge behandeling zou zijn gelast, duidelijk zou zijn geworden dat verzoeker niet was geëmigreerd en dat niet tot het oordeel zou zijn gekomen dat voortzetting van het bewind niet zinvol meer was.

Uit de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting is naar het oordeel van het hof gebleken dat verzoeker nog altijd niet in staat is ten volle zijn vermogensrechtelijke belangen

behoorlijk waar te nemen, als gevolg van verkwisting of het hebben van problematische schulden. Dit wordt door verzoeker zelf ook erkend. Niet vast is komen te staan dat de noodzaak tot het bewind niet meer bestaat of dat voortzetting van het bewind niet zinvol is gebleken. Wel staat vast dat de voormalige bewindvoerder niet meer bereid is de bewindvoering op zich te nemen.

Uit een oogpunt van doelmatigheid bekrachtigt het hof de opheffing van het bewind, nu het bewind sinds de opheffing ook feitelijk niet meer is uitgevoerd. Het hof stelt opnieuw een bewind in onder benoeming van X als bewindvoerder.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:4033

Zaaknummer: 200.231.907/01

RECHTSPRAAK

Een verzoek tot afgifte van een voorwaardelijke machtiging tot plaatsing in een accommodatie voor gesloten jeugdhulp dient te voldoen aan de vereisten van artikel 6.1.4 Jeugdwet, ook waar het gaat om het vermelden, in het hulpverleningsplan, welke medewerker van de jeugdhulpaanbieder bevoegd is tot het nemen van het besluit dat de jeugdige opgenomen wordt omdat hij zich niet houdt aan de vooraf overeengekomen voorwaarden of de opnemings noodzakelijk is om te voorkomen dat de jeugdige zich onttrekt of onttrokken wordt. Verzoek afgewezen, omdat – ondanks gelegenheid tot herstel – geen medewerker is aangewezen.

Het verzoek van de gecertificeerde instelling (GI) tot het verlenen van een voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdhulp voor de periode van twaalf maanden is door de kinderrechter op een eerdere zitting aangehouden. Ter zitting is toen aangegeven dat in het door de GI overgelegde hulpverleningsplan de vermelding ontbreekt van de medewerker van de jeugdhulpaanbieder die bevoegd is tot het nemen van het besluit dat de jeugdige opgenomen wordt omdat hij zich niet houdt aan de vooraf overeengekomen voorwaarden of de opnemings en het verblijf noodzakelijk zijn om te voorkomen dat de jeugdige zich aan de jeugdhulp die hij nodig heeft onttrekt of daaraan door anderen wordt onttrokken, zoals bedoeld in artikel 6.1.4 lid 6 Jeugdwet.

De kinderrechter overweegt dat deze bepaling niet zomaar in de Jeugdwet is opgenomen. Een voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdhulp kan, in eerste instantie voor een periode van maximaal zes maanden, alleen worden verleend wanneer een jeugdige ernstige opgroei- en opvoedproblemen heeft die zijn ontwikkeling naar volwassenheid ernstig belemmeren. Door middel van een voorwaardelijke machtiging kan de jeugdige ondanks deze problematiek toch buiten een gesloten accommodatie verblijven. Indien de jeugdige zich echter niet aan de voorwaarden houdt, is het van groot belang dat hier direct op kan worden gereageerd, in de zin dat de jeugdige gesloten wordt geplaatst, en dat duidelijk is wie voor die reactie verantwoordelijk is. Deze persoon beslist immers over een maatregel van vrijheidsbeneming,

een ernstige belemmering van de persoonlijke vrijheid. Daarom mag niet ter discussie staan wie daartoe wel of niet bevoegd is. Doordat het hulpverleningsplan, dat moet worden overgelegd om een dergelijke machtiging te kunnen verlenen (artikel 6.1.4 lid 5 Jeugdwet), niet voldoet aan de voorwaarden zoals genoemd in artikel 6.1.4 lid 6 Jeugdwet kan deze machtiging niet worden verleend. De kinderrechter heeft de GI op een eerder zitting in de gelegenheid gesteld om dit verzuim te herstellen en de beslissing daartoe aangehouden. Ondanks diverse aanmaningen van de zijde van de rechtbank en de raadsman van de minderjarige gericht aan de GI, is van de GI niet meer vernomen. Nu de GI ook, zonder enig bericht, niet ter zitting van 2 maart 2018 is verschenen, rest niet anders dan het verzoek af te wijzen, aldus de kinderrechter.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 02-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:3666

Zaaknummer: C/10/539300/ JE RK 17-3741